

Kone, der tilmed var i den sjette Maaned, ikke tilsidst maatte drives til Fortvivelse.

Samme Aften modtog Jytte igen et langt Brev fra Meta, som paa en eller anden Maade havde faaet Underretning om Modrens Sygdom.

„Det er et forfærdeligt Slag for dig, kæreste Jytte,“ skrev hun. „Og at det skal træffe dig netop nu, da din Mor kunde have været saa meget for dig! Det gør mig saa inderlig ondt for dig, og du er ikke ude af mine Tanker. Men saa tænker jeg ogsaa paa, at Tanken om det Barn, du venter, nok vil være dig til stor Trøst i denne tunge Tid, og jeg er ogsaa sikker paa, at du midt i din Sorg selv føler det som en stor Lykke, at du skal være Mor. Aa, Jytte, naar jeg tænker paa, at du skal have et Barn, kan jeg næsten blive misundelig paa dig. I en Kvindes Liv er dog ingen Tid dejligere end den, da hun gaar og venter sit første Barn. Jeg ser dig sidde og sømme de smaa bitte Skjorter og Navlebindene og den hele Lilleput-Garderobe, som vi jo altsammen syr paa med endnu vidunderligere Hjertebeklemmelse end paa Brudeudstyret Aaret i Forvejen. Da jeg gik med Hedvig, var jeg bare altfor utaalmodig efter at faa Ungen i mine Arme. Kan du huske, at vi i gamle Dage saa tidt talte om, hvornaar Børn er sødest? Du holdt paa Etaars-Alderen, naar de kan begynde at stolpre rundt og ogsaa snakke lidt. Jeg syntes dengang, at de var sødest i Pludrealderen; men nu, siden jeg selv har faaet Børn, tror jeg næsten, jeg holder allermest af dem, naar de er ganske bitte smaa og hjælpeløse og slet ikke er kønne men ligger ved Brystet med hele Vorten i Munden saa forslugne som en Hundehvalp. Hedvigs Fødsel var slem nok, veed du; men jeg vilde gerne udstaa, hvad jeg dengang led, ti Gange til, dersom jeg kunde opleve det Øjeblik igen, da jeg første Gang lagde hende til Brystet.“

Det gik Jytte med dette Brev, som det plejede at gaa hende med Venindens Skrivelser. Denne Ammestuesnak oprørte hende, saa hun havde ondt ved at læse Brevet tilende. Forstod Meta da ikke, at det netop var det forfærdeligste af alt det for-